

1914. évi XLIII. t.-c. 49. §-ának utolsó bekezdése, sem az e törvény végrehajtása tárgyában kiadott utasításnak ugyan-csak 49. §-a nem tartalmaz kötelező rendelkezést arról, hogy a bíróság előtt használatba venni szándékozott kereskedelmi levelek után készpénzben is leróható illetéket a bíróság előtt való használatba vétel előtt készpénzben is be kell fizetni és a készpénzbeli fizetés elmaradása esetére alkalmazandó birságot sem állapít meg, a készpénzbeli fizetés elmaradására pedig a bejelentés körüli késedelmekre nézve az ill. szab. 129. §-ának megállapított birság alkalmazásának helye, az esetek különböző volta miatt sem lehet, a panaszost a terhén a megtámadott határozattal fenntartott birság alól felmenteni kellett annál is inkább, mert a készpénzben fizethető illetékek alatt rendszerint és külön törvények által egyes megkülönböztetett esetek kivételével csak a kiszabás alapján fizetési meghagyás kézbesítése útján érvényesített illetékeket lehet és kell érteni.

A járdakészítés költsége közteher lévén, nem tekintendő az ingatlan vételárához számítandó adósságnak. (Közigazgatási Bíróság 2524/1928. sz.) A pótilleték kiszabása a panaszosokkal szemben az 1900:XXXIV. t.-c. 98. §-ára hivatkozással az adásvételi szerződés ama rendelkezése folytán történt, hogy „a ház előtt készített aszfaltjárda költségei a vevőket terhelik.“ Az említett költségeket nem lehet az idézett §. szerint az átruházott dolgot terhelő olyan adósságnak tekinteni, amely a vételárhoz számítandó. A törvényhely most idézett szövegéből nyilvánvaló, hogy a hozzászámításnak magánjogi természetű tartozásokra nézve van helye, amelyek a valóban kifizetett összeggel együtt alkotják a vételárát. Az aszfaltjárda készítésének költsége azonban nem ilyen természetű adósság, hanem magát az ingatlant terhelő köztartozás, ennek összegét a felek nem is számították a vételárhoz és hogy külön említés történt róla a szerződésben, annak nem lehet egyéb értelmet tulajdonítani, minthogy e tekintetben sem akartak semmi további vitára alkalmat adni, bár a vevők fizetési kötelezettsége a szerződés megkötésekor megvolt s a kiszabásnál alapul vett összegre külön kikötés nélkül is fennállott.

Ha a szülő a gyermekeivel kötött ajándékozási szerződésben kikötötte, hogy később esetleg születendő gyermeke részére a testvérek egyenlő részt átadni kötelesek, az ezen átadás fogatosítását tartalmazó nyilatkozat nem esik újabb ajándékozási illeték alá. (Közigazgatási Bíróság 14.040/1927. Az ügyiratok alapján megállapított tényállás szerint M. S. 1911-ben oly kikötéssel ruházta át ingatlan vagyonát akkor életben volt hét gyermekére, hogy ezek kötelesek az utóbb születendő gyermekeknek abból egyenlő részt